

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ПОП-ИЛИЋ И ДРУГЕ против СРБИЈЕ

(представке бр. 63398/13, 76869/13, 76879/13, 76886/13 и 76890/13)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

14. октобар 2014. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима утврђеним у члану 44. став 2. Конвенције. Она може бити предмет редаторских измена.

У предмету Поп-Илић и друге против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Већа у саставу:

Josep Casadevall, *председник,*

Alvina Gyulumyan,

Ján Šikuta,

Dragoljub Popović,

Luis López Guerra,

Valeriu Griţco,

Iulia Antoanella Motoc, *судије,*

и Marialena Tsirlī, *заменик секретара Одељења,*

После већања на затвореној седници одржаној 23. септембра 2014. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу пет посебних представки против Србије поднетих Суду према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“).

2. Све подносиоце представки биле су српске држављанке. Додатни лични подаци, датуми подношења притужби против Суда, односно информације о њиховим правним заступницима наведени су у Анексу уз ову пресуду.

3. Владу Србије (у даљем тексту; „Влада“) заступао је њен заступник, госпођа Вања Родић.

4. Подносиоце представки притуживале су се, према члану 6. став 1. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 због пропуста Тужене државе да изврши правоснажну пресуду донету у њихову корист. Оне су даље изнеле да Уставни суд није разматрао њихове захтеве за накнаду иако су они формулисани у складу са односним домаћим прописима.

5. Представке су 20. јануара 2014. године прослеђене Влади. Суд је 1. фебруара 2014. године изменио састав својих одељења (Правило 25 став 1). Стога је овај предмет додељен Трећем одељењу у новом саставу (Правило 52 став 1).

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

A. Парнични, извршни и стечајни поступак

6. Општински суд у Власотинцу је 13. априла 2006. године пресудио у корист подносиоце представки. Туженом, предузећу *AD Retex*, приватном предузећу од 2003. године, наложено је да: (а) их врати на раније послове; (б) им исплати заостале плате; (в) исплати односне доприносе за социјално осигурање за исти период; и (г) исплати им судске трошкове.

7. Ова пресуда је до 11. јула 2007. године, измењена по жалби у односу на судске трошкове, постала правоснажна.

8. Подносиоце представки су 27. јула 2007. године поднеле предлог за извршење наведене пресуде.

9. Општински суд у Власотинцу је 6. августа 2007. године усвојио предлог подносиоце представки и донео решење о извршењу.

10. Окружни суд у Лесковцу је 3. децембра 2007. године потврдио ову одлуку по жалби.

11. Општински суд у Власотинцу је у јануару 2008. године обавио процену покретне имовине дужника.

12. Као одговор на захтев трећег лица, Општински суд у Власотинцу је 21. априла 2008. године искључио одређену покретну имовину из извршног поступка.

13. Општински суд у Власотинцу је 26. маја 2008. године прибавио додатни извештај о вредности покретне имовине дужника.

14. Виши суд у Лесковцу је 22. априла 2010. године наложио поновно разматрање захтева трећег лица поднетог у односу на имовину дужника.

15. Привредни суд у Лесковцу је 21. јануара 2011. године покренуо стечајни поступак у односу на предузеће *AD Retex*, а 3. јуна 2011. године захтеви подносиоце представки су у потпуности признати. Саме подносиоце представки су разврстане у трећи исплатни ред.

16. Имовина дужника је продата 16. јуна 2011. године у стечајном поступку.

17. Извршни поступак је обустављен 12. јуна 2013. године.

18. Стечајни поступак пред Привредним судом у Лесковцу је и даље у току, а исплате подносиоцама представки тек треба да буду извршене, очигледно као последица два посебна парнична спора која су покренули други повериоци.

Б. Поступак пред Уставним судом

19. Подносиоце представки су 26. априла 2010. године уложиле жалбу Уставном суду, тврдећи да су претрпеле повреду права на правично суђење у разумном року и повреду имовинских права. У смислу задовољења, подносиоце представки су тражиле да се ове повреде признају, налог Уставног суда да се убрза спорни извршни поступак, и „уклањање свих штетних последица“ претрпљених с тим у вези (укључујући и исплату неисплаћених новчаних потраживања).

20. Подносиоце представке су 4. априла 2012. године констатовале усвајање измена Закона о Уставном суду, и определиле своје захтеве за накнаду на одговарајући начин. Посебно, на име претрпљене материјалне штете, подносиоце представки су тражиле одговарајуће износе који су им досуђени правоснажном пресудом у питању, док је свака од њих тражила 2.200 евра на име претрпљене нематеријалне штете (видети ст. 27-30. у даљем тексту).

21. Уставни суд је 27. марта 2013. године утврдио, у изреци одлуке, да су подносиоце представки заиста претрпеле повреду права на правично суђење у разумном року, као и повреду имовинских права, али је одбацио захтеве подносиоце представки за накнаду нематеријалне штете. Уставни суд је, најзад, наложио да се спорни извршни поступак обустави у складу са важећим прописима (видети став 31. у даљем тексту).

22. У образложењу одлуке Уставни суд је утврдио да судови у питању нису ажурно поступали између 27. јула 2007. године и 21. јануара 2011. У вези са питањем накнаде, Уставни суд је навео да су захтеви подносиоце представки за накнаду материјалне и нематеријалне штете поднети ван рока. Тиме се он само позвао на члан 36. ст. 1 (2) и члан 85. став 3. Закона о Уставном суду, у складу са изменама из 2011. године, и члан 40. став 1. самог Закона о изменама и допунама Закона о Уставном суду (видети ст. 27-30. у даљем тексту).

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

А. Устав Републике Србије (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ – „Сл. гласник РС“ – број 98/06)

23. Члан 170. прописује да се „уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту”.

Б. Закон о Уставном суду из 2007. године (објављен у „Сл. гласнику РС“, број 109/07)

24. Члан 84. став 1. прописује да се „уставна жалба може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радњи“ у питању.

25. Члан 85. став 1. односи се на неопходне информације које уставна жалба мора да садржи. Ове информације обухватају: (а) личне податке подносиоца жалбе; (б) информације о правном заступнику; (в) појединости одлуке која се оспорава; (г) назнаку односних одредаба Устава; (д) опис наводних повреда; (ђ) захтев за накнаду штете коју подносилац жалбе тражи; и (е) потпис подносиоца жалбе.

26. Члан 89. став 2. прописује да „[а]ко Уставни суд утврди да ... је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено неко људско или мањинско право или слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице.... у предвиђеном року.“

В. Закон о изменама и допунама Закона о Уставном суду (објављен у „Сл. гласнику РС“, број 99/11)

27. Чланом 32. овог Закона измењен је члан 85. став 1. Закона о Уставном суду из 2007. године тиме што уместо уопштеног навођења подносилац жалбе мора да наведе врсту накнаде коју сматра неопходном (видети у ставу 25. у горњем тексту, под (ђ)). Измењеним чланом 85. став 1 сада се захтева да уставна жалба мора да садржи конкретну назнаку износа и основа за сваку накнаду материјалне и нематеријалне штете коју тражи подносилац жалбе.

28. Чланом 32. Закона о изменама и допунама Закона о Уставном суду из 2011. године, између осталог, такође је додат став 3. члану 85. Закона о Уставном суду из 2007. године. Ова нова одредба наводи да се захтев за накнаду може поднети само „истовремено са подношењем уставне жалбе“.

29. Члан 36. став 1 (2) Закона о Уставном суду из 2007. године, како је измењен, прописује да Уставни суд одбацује све поднеске са циљем покретања поступака пред њим ако су поднесци у питању поднети након истека датог рока.

30. У складу са чланом 40. став 1. и чланом 42. Закона о изменама и допунама Закона о Уставном суду из 2011. године, које су ступиле на снагу 4. јануара 2012. године, сви предмети у току пред Уставним судом завршавају се у складу са изменама усвојеним 2011. године.

Г. Закон о стечају (објављен у „Сл. гласнику РС“, број 104/09)

31. Члан 93. ст. 1. и 2. прописује, између осталог, да се сваки извршни поступак у току обуставља након отварања стечајног поступка у односу на истог дужника.

ПРАВО

I. ЗДРУЖИВАЊЕ ПРЕДСТАВКИ

32. Суд сматра да, у складу с Правилем 42 став 1 Пословника Суда, представке треба здружити, с обзиром на њихове сличне чињеничне и правне околности.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1. КОНВЕНЦИЈЕ

33. Подносиоце представки жалили су се, према члану 6. став 1. Конвенције, због пропуста Тужене државе да изврши правоснажну пресуду донету у њихову корист.

34. Члан 6, став 1, у релевантном делу, гласи како следи:

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ... има право на правичну ... расправу ... пред ... судом“

A. Допуштеност

1. Поднесци странака

35. Влада је тврдила да подносиоце представки нису од Уставног суда правилно тражиле накнаду претрпљене материјалне и/или нематеријалне штете као последицу спорног неизвршења. Посебно, требало је да одреде своја потраживања у року од 30 дана почев од датума ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о Уставном суду, тј. до 3. фебруара 2012. године. Пошто су подносиоце представки то учиниле тек 4. априла 2012. године, предметне притужбе треба одбацити на основу тога што су пропустиле да правилно искористе уставне правне лекове. Влада је даље тврдила да су, у овим околностима и с обзиром на суштину пресуде Уставног суда од 27. марта 2013. године, подносиоце представки на крају изгубиле статус жртве (видети ст. 21. и 22. у горњем тексту).

36. Подносиоце представки су изнеле да су се придржавале захтева исцрпености, у оквиру значења члана 35. став 1. Конвенције, и да су задржале статус жртве.

2. Релевантна начела

37. Суд подсећа да, према члану 35. став 1. Конвенције, он може да се бави представком само пошто су исцрпена сва домаћа правна средства. Сврха члана 35. је да уговорним странама омогући да спрече или исправе наводе повреда против њих пре него што се ти наводи доставе Суду (видети, на пример, *Mifsud против Француске* (одлука) [ВВ], број 57220/00, став 15, ЕЦХР 2002-VIII; и *Вучковић и други против Србије* [ВВ], број 17153/11, став 70, 25. март 2014. године). Обавеза исцрпености домаћих правних средстава, према томе, захтева од подносиоца да нормално користи правна средства која су делотворна, довољна и доступна у односу на његове или њене притужбе према Конвенцији. Подносиоци представки морају даље поштовати важећа правила и поступке домаћег права, укључујући рокове, а ако то не чине вероватно неће поступати у складу са условом утврђеним у члану 35. став 1 (видети, на пример, *Cardot против Француске*, 19. март 1991. године, став 34, серија А број 200; *Akdivar и други против Турске*, 16. септембар 1996. године, став 66, *Извештаји о пресудама и одлукама 1996-IV*; и *Вучковић*, цитиране у горњем тексту, став 72.). Суд је, међутим, такође често истицао потребу да се правило исцрпености примењује са извесним степеном еластичности и без претераног формализма (видети *Akdivar*, цитирана у горњем тексту, став 69; и *Вучковић*, цитирана у горњем тексту, став 76.).

38. У смислу терета доказивања, на влади је која тврди да је реч о неисцрпености да задовољи Суд да је то средство било делотворно, доступно и у теорији и у пракси у релевантном тренутку (видети, између осталог, *McFarlane против Ирске* [ВВ], број 31333/06, став 107, 10. септембар 2010. године; и *Вучковић*, цитирана у горњем тексту, став 77.). Пошто се овај терет доказивања задовољи, на подносиоцу представке је да установи да је правно средство које је Влада понудила заправо исцрпено или да је из неког разлога неадекватно и неделотворно у посебним околностима и да су постојале посебне околности које су њега или њу ослобађале тог захтева (видети *Dankevich против Украјине*, број 40679/98, став 107, 29. април 2003. године; *Akdivar*, цитирана у горњем тексту, став 68; и *Вучковић*, цитирана у горњем тексту, став 77.).

39. Коначно, Суд подсећа да статус жртве неког подносиоца представке у оквиру значења члана 34. Конвенције зависи од чињенице да ли су домаћи органи признали, било изричито или прећутно, наводно кршење Конвенције и, ако је неопходно, пружили одговарајуће обештећење. Тек када се испуне ови услови супсидијарна природа механизма заштите према Конвенцији искључује разматрање представке (видети *Cocchiarella против Италије* [ВВ], број 64886/01, став 71, ЕЦХР 2006-V; и *Cataldo против Италије* (одлука), број 45656/99, 3. јун 2004. године).

3. Примена ових начела у конкретном случају

(а) У односу на исцрпеност домаћих правних лекова

40. У предмету *Винчић* Суд је утврдио да „уставну жалбу треба, у начелу, сматрати делотворним домаћим средством у смислу члана 35. став 1. Конвенције у односу на све представке поднете [против Србије] почев од 7. августа 2008. године” (видети *Винчић и други против Србије*, број 44698/06 и друге, став 51, 1. децембар 2009. године). Наравно, ово обухвата притужбе на дужину поступка/неизвршење уопште, у односу на које је Уставни суд рутински досуђивао накнаду за претрпљену нематеријалну штету (видети, међу многим другим домаћим пресудама, Уж. бр. 391/08, 143/09, 1387/09, 5466/10, 1063/12, 5660/12 од 9. априла 2009 . године, 17. марта 2010. године, 17. фебруара 2011. године, 20. децембра 2012. године, 30. маја 2012. године и 7. фебруара 2013. године; видети такође *Видаковић против Србије* (одлука), број 16231/07, 24. мај 2011. године).

41. Суд примећује да су подносиоце представки у предметном случају, када су поднеле уставну жалбу, а ослањајући се на члан 89. став 2. Закона о Уставном суду из 2007. године, тражиле „уклањање свих штетних последица“ претрпљених због спорног неизвршења и тражиле исплату својих „неизмирених материјалних потраживања“ (видети ст. 19. и 26. у горњем тексту). Приближно три месеца након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о Уставном суду из 2011. године и пошто је таква могућност конкретно предвиђена, подносиоце представки су специфицирале своје захтеве за накнаду материјалне и нематеријалне штете коју су наводно претрпеле (видети ст. 20. и 27-30. у горњем тексту). Уставни суд је, међутим, одбацио ове захтеве као закаснеле, позивајући се, између осталог, на члан 85. став 3. Закона о Уставном суду, измењеног 2011. године, којим се захтева да се такви захтеви “поднесу истовремено са уставном жалбом“ (видети ст. 22. и 27. у горњем тексту). У тим околностима, чини се да је Уставни суд прећутно тражио од подносиоце представки, које су уложиле своју уставну жалбу 26. априла 2010. године, немогуће – наиме да се ретроактивно придржавају одредаба измена које су ступиле на снагу 4. јануара 2012. године (видети ст. 24-30. у горњем тексту).

42. У вези са тврдњама Владе у смислу да је требало да подносиоце представки прецизирају своје захтеве за накнаду у року од 30 дана од датума ступања на снагу Измена Закона о Уставном суду, тј. до 3. фебруара 2012. године, Суд примећује да ни у важећем домаћем законодавству ни, заправо, у образложењу самог Уставног суда не постоји ништа да се поверује у ово посебно тумачење. Влада такође није понудила другу уставну праксу о овом питању (видети став 38. у горњем тексту).

43. С обзиром на горе наведено, Суд одбацује примедбу Владе у смислу да су подносиоце представки пропустиле да правилно исцрпе домаћа правна средства.

(б) У вези са статусом жртве подносиоце представки

44. Суд примећује да је Уставни суд потврдио да су подносиоце представки претрпеле повреду својих уставних права једнаку оним зајемченим према члану 6. став 1. Конвенције. Уставни суд је такође наложио да се спорни извршни поступак „оконча у складу са законом“. Наведени налог јасно уопште није представљао обешетечење пошто се односио само на одредбу Закона о стечајном поступку која предвиђа да се извршни поступак у току обустави након отварања стечајног поступка у односу на истог дужника. Подносиоцама представки најзад никада није исплаћена накнада за претрпљену материјалну и/или нематеријалну штету у вези са спорним неизвршењем и, штавише, њихови захтеви за накнаду материјалне штете чак нису формално ни разматрани у изреци одлуке Уставног суда (видети ст. 21. и 22. у горњем тексту).

45. Произилази да се примедба Владе о статусу жртве подносиоце представки мора такође одбацити.

(в) Закључак

46. Суд примећује да притужбе подносиоце представки нису очигледно неосноване у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он даље примећује да оне нису недопуштене ни по једном другом основу. Према томе, оне се морају прогласити допуштеним.

Б. Основаност

47. Подносиоце представки су потврдиле своје притужбе.

48. Влада није дала никакав коментар.

49. Суд подсећа да се извршење пресуде коју је суд донео мора сматрати саставним делом „суђења“ у сврхе члана 6. (видети *Hornsby против Грчке*, пресуда од 19. марта 1997. године, став 40, *Извештаји* 1997-II). Кашњење у извршењу пресуде може се оправдати у посебним околностима. Оно, међутим, не може бити такво да угрози суштину права заштићеног према члану 6. став 1. (видети *Immobiliare Saffi против Италије* [ВВ], број 22774/93, став 74, ЕЦХР 1999-V).

50. С обзиром на горе наведено и ако се вратимо на предметни случај, Суд примећује да српске власти нису понудили ниједан разлог за пропуст да предузму све неопходне мере да би се пресуда у питању извршила у периоду између 27. јула 2007. године и 21. јануара 2011. године, што је датум када су подносиоце представки поднеле

предлог за извршење, односно датум покретања стечајног поступка (видети ст. 8-15. у горњем тексту; видети такође одлуку самог Уставног суда описану у ставу 21. у горњем тексту).

51. Према томе, подносиоце представки су претрпеле повреду права зајемчених чланом 6. став 1. Конвенције.

III. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1

52. Подносиоце представки су се такође жалиле због тога што Тужена држава није извршила правоснажну пресуду донету у њихову корист што је представљало додатну повреду члана 1. Протокола број 1, који гласи како следи:

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.“

53. Влада је изнела да њу не треба сматрати одговорном за дугове предузећа у приватном власништву због непостојања неког конкретног лошег поступања „на страни стечајног управника или трговинског суда” у питању. Заправо, према мишљењу Владе, подносиоце представки жалиле су се само због „кашњења“ уопштено и што Тужена држава на крају није измирила дуг према пресуди.

54. Као што је Суд више пута утврдио, када је дужник приватно лице држава није, уопштено, непосредно одговорна за дугове таквих лица, а њене обавезе су ограничене на обезбеђење неопходне помоћи повериоцу у извршењу односних судских налога, укључујући и оне кроз стечајне поступке (видети, на пример, *Shestakov против Русије* (одлука), број 48757/99, 18. јун 2002. године; *Krivosogova против Русије* (одлука), број 74694/01, 1. април 2004. године; и *Kesyan против Русије*, број 36496/02, 19. октобар 2006. године; видети такође *Scollo против Италије*, 28. септемабр 1995. године, став 44, серија А број 315-С; *Fuklev против Украјине*, број 71186/01, став 84, 7. јун 2005. године; и *Kotov против Русије* [ВВ], број 54522/00, став 90, 3. април 2012. године).

55. У предметном случају дужник је предузеће у приватном власништву, са очигледно дугорочним недостатком средстава. Даље, не постоје документовани поступци или пропусти на страни правосудних органа Тужене државе који су могли створити немогућност измирења дуга према пресуди (упоредити по сличности и

супротности са, на пример, *Kotov*, цитирана у горњем тексту, став 90.). Најзад, у овом контексту се подразумева да је Уставни суд у својој одлуци од 27. марта 2013. године, када је утврдио повреду права подносиоцима представки на имовину, то учинио само на основу спорног кашњења, а да није утврдио узрочну везу између кашњења у питању и немогућности дужника да подносиоцима представки измири дуг према пресуди (видети став 22. у горњем тексту).

56. С обзиром на горе наведено, Суд не може а да не одбаци притужбе подносиоцима представки као очигледно неосноване у складу са чланом 35. ст. 3 (а) и 4. Конвенције.

IV. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

57. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета

58. Подносиоцима представке су тражиле да се Туженој држави наложи да исплати, из сопствених средстава, износе досуђене правоснажном пресудом донетом у њихову корист. Посебно, укупно 8,678.37, 1,1361.96, 9,601.09, 8,809.82, и 8,447.56 евра (ЕУР) Светлани Попо-Илић, Гордани Илић, Јасмини Благојевић, Љубинки Коцић и Јасмини Давинић.

59. Свака подносиоцима представке је даље тражила 3.100 евра за претрпљену нематеријалну штету због спорног неизвршења.

60. Влада је оспорила ове захтеве.

61. Суд не види никакву узрочну везу између утврђене повреде и наводне материјалне штете (видети такође став 55.у горњем тексту); Он према томе одбацује овај захтев. Истовремено, процењујући на основу правичности, он свакој подносиоцима представке досуђује 2.700 евра на име претрпљене нематеријалне штете.

B. Трошкови

62. Свака подносиоцима представке је најзад тражила 200 евра за трошкове настале током домаћег извршења и стечајног поступка, као и 2.600 евра заједно настале у вези са поступком пред Уставним судом.

63. Влада је оспорила ове захтеве.

64. У складу са праксом Суда, подносиоцима представке има право на надокнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они заиста и неопходно настали и да су оправдани у износу. У конкретном

случају, на основу докумената које поседује и горе наведених критеријума, Суд сматра да је оправдано да се подносиоцима представки заједно досуди сума од 1.700 евра за трошкове настале у домаћем поступку.

В. Затезна камата

65. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Одлучује* да представке здружи;
2. *Проглашава* представке према члану 6. став 1. Конвенције допуштеним, а преостале притужбе недопуштеним;
3. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;
 1. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцима представке, у року од три месеца од датума када пресуда постане правоснажна у складу са чланом 44. став. Конвенције, следеће износе, који ће се претворити у српске динаре према курсу важећем на дан исплате;
 - (i) ЕУР 2.700 (две хиљаде седам стотина евра) свакој подносиоцима представке, заједно са порезом који се може платити, на име нематеријалне штете;
 - (ii) ЕУР 1.700 (једна хиљада седам стотина евра) подносиоцима представке заједно, плус порез који им се може наплатити, на име трошкова;
 - (б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;
5. *Одбија* преостали део захтева подносиоцима представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 14. октобра 2014. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Marialena Tsirli
Заменик секретара

Ján Šikuta
Председник

ПРИЛОГ

Број	Број представке	Поднета	Име подносиоца представке Датум рођења Место пребивалишта	Заступник из
1.	63398/13	28/06/2013	Светлана ПОП-ИЛИЋ 02/08/1953 Власотинце	Јасмина СПАСИЋ Власотинце
2.	76869/13	28/06/2013	Гордана ИЛИЋ 10/06/1957 Власотинце	Јасмина СПАСИЋ Власотинце
3.	76879/13	28/06/2013	Јасмина БЛАГОЈЕВИЋ 13/09/1955 Власотинце	Јасмина СПАСИЋ Власотинце
4.	76886/13	28/06/2013	Љубинка КОЦИЋ 03/03/1961 Власотинце	Јасмина СПАСИЋ Власотинце
5.	76890/13	28/06/2013	Јасмина ДАВИНИЋ 24/06/1955 Власотинце	Јасмина СПАСИЋ Власотинце